

Φθιώτιδος Συμεών: «Αίνος Υπάτης. Αίνος Αγίων»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Φθιώτιδος

Ξεκίνησε το τριήμερο Διεθνές Επιστημονικό: **«Αίνος Υπάτης. Η Υπάτη και η περιοχή της από την αρχαιότητα έως και την ίδρυση του νεοελληνικού κράτους»**, το οποίο πραγματοποιείται στην μαρτυρική και Αγαθωνοσκεπάστη πόλη της **Υπάτης**, τόπο Αγίων και Ηρώων.

Το συνέδριο πραγματοποιείται στο χώρο του Γυμνασίου - Λυκείου Υπάτης και συνδιοργανώνεται από το Εθνικό Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών, την Περιφέρεια Στερεάς Ελλάδος, τον Δήμο Λαμιέων με την συμμετοχή και στήριξη της **Ιεράς Μητροπόλεως Φθιώτιδος** και άλλων φορέων του τόπου.

Το Συνέδριο περιλαμβάνει τρεις θεματικές ενότητες:

A) ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ. ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ-ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

B) ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ/ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ

Γ) ΛΑΟΓΡΑΦΙΑ

Χθες το απόγευμα πραγματοποιήθηκε η επίσημη έναρξη του Συνεδρίου παρουσία του **Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Φθιώτιδος κ. Συμεών**, ο οποίος και πραγματοποίησε τον κεντρικό χαιρετισμό και ομιλία με θέμα: «**Αίνος Υπάτης. Αίνος Αγίων**».

Η ομιλία του Μητροπολίτη Φθιώτιδος

Στην ομιλία του ο κ. Συμεών ανέφερε:

«Ὁρθῶς ἡ πόλις τῆς Ὑπάτης καυχᾶται ὡς ἔχουσα ἰδρυτὴν τῆς Ἐκκλησίας αὐτῆς τὸν Ἅγιον Ἡρωδίωνα, ἓνα ἐκ τῶν ἑβδομήκοντα Ἀποστόλων. Ἐκ τῆς πόλεως ταύτης τὸ Εὐαγγέλιον τῆς σωτηρίας ἐξηπλώθη καὶ ἔφθασεν ἕως τῶν δυσπροσίτων ὁρέων τῆς κύκλῳ τῆς πόλεως περιοχῆς.

Ἡ πόλις αὕτη ἐμεγαλύνθη καὶ ἐπληθύνθη ἄλλοτε ὡς Ὑπάτη, ἄλλοτε ὡς Ὑπατα (κατὰ τὸν Συνέκδημον τοῦ Ἱεροκλέους τοῦ βου αἰῶνος), ἄλλοτε ὡς Νέαι Πάτραι, ἄλλοτε ὡς Patria, ἐπὶ αἰῶνας ὡς Πατρατζικ καὶ αὖθις ὡς Ὑπάτη, πάντοτε οἰκουμένη καὶ πάντοτε εἰς τὸ κέντρον πολεμικῶν περιπετειῶν εὕρισκομένη. Κατακτηθεῖσα διὰ μέσου τῶν αἰώνων ὑπὸ πολλῶν, οὐδέποτε ἀπώλεσε τὴν στρατηγικὴν αὐτῆς σημασίαν. Μάλιστα ὁ Ἐπίσκοπος αὐτῆς ἔλαβε παρὰ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας τὸν τίτλον τοῦ Μητροπολίτου, ὅπερ τονίζει τὴν ἀξίαν αὐτῆς.

Σειρὰ ὁλόκληρος ἱεραρχῶν ἀπὸ τοῦ Ἀγίου Ἡρωδίωνος ἕως καὶ Γερμανοῦ τοῦ Νέων Πατρῶν Μητροπολίτου (†1683) τοῦ μουσικωτάτου, τοῦ τονίσαντος τὸν ἐπιτάφιον ὕμνον «τὸν ἥλιον κρύψαντα τὰς ἰδίας ἀκτῖνας», τοῦ καὶ διδασκάλου χρηματίσαντος τοῦ ἐπίσης Μουσικολογιωτάτου Βαλάση τοῦ νομοφύλακος, ἐκόσμησε τὸν ἀρχιερατικὸν τοῦτον Θρόνον.

Ἀλλὰ καὶ τῆς μοναχικῆς πολιτείας ἦν τροφοδότις ἡ πόλις αὕτη. Μιμνησκόμεθα πανευλαβῶς Ἀθανασίου τοῦ κτίτορος τοῦ μεγάλου Μετεώρου (†1383), τοῦ καὶ θεμελιωτοῦ γενομένου τοῦ μετεωρητικοῦ μοναχισμοῦ, ὡς καὶ τῆς ἐγγύς που περιπύστου Ἱερᾶς τοῦ Ἀγάθωνος Μονῆς.

Δείγματα ἀψευδῆ τῆς πνευματικῆς πορείας τῆς πόλεως ταύτης εἰσὶ τὰ τε ἀνευρεθέντα κατὰ χώραν ψηφιδωτά, τὸ ἱερὸν βαπτιστήριον, ἀλλὰ καὶ πολλὰ ἄλλα τὰ τὴν ἀρχαιολογικὴν σκαπάνην ἀναμένοντα».

«Αἶνος Ὑπάτης. Αἶνος Ἀγίων» εἶναι πραγματικὰ τὸ παραπάνω ἀπόσπασμα, τὸ ὁποῖο ἀνέγνωσα στὴν ἀγάπη σας.

Ἕνας αἶνος, ἕνας ὕμνος προερχόμενος ἀπὸ τὴν ἰδιαίτερης βαρύτητας γραφίδα μίας κορυφαίας προσωπικότητος τῆς νεότερης ἐκκλησιαστικῆς μας ἱστορίας, τῆς ὀρθοδοξίας τοῦ σήμερα, ἀπὸ τὴν θεόπνευστη καὶ θεοκίνητη χεῖρα τῆς Αὐτοῦ Θειοτάτης Παναγιότητος, τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ρώμης καὶ Οἰκουμενικοῦ μας Πατριάρχου κυρίου κυρίου Βαρθολομαίου.

Ἕνας ὕμνος ποὺ φανερώνει καὶ ἀποκαλύπτει ἢ μᾶλλον ἐπιβεβαιώνει καὶ πιστοποιεῖ ὅτι ὁ πλοῦτος μίας πόλης καὶ μίας περιοχῆς εἶναι οἱ ἄνθρωποι του. Οἱ προσωπικότητες, μὲ τὰ χαρίσματά τους, τὶς ἱκανότητές τους, τὶς ἐπιλογές τους, τὴν πολιτεία τους, ἀναδεικνύουν καὶ τὴν σημασία ἐνὸς τόπου καὶ μίας περιοχῆς.

Ἀπὸ μόνη της ἡ γεωγραφικὴ ἢ ἡ γεωπολιτικὴ στρατηγικὴ θέσις μιᾶς περιοχῆς, ἀπὸ μόνος του ὁ φυσικὸς πλοῦτος καὶ τὸ κάλλος ἐνὸς τόπου, ἀπὸ μόνονα τους τὰ ὅποια πλεονεκτήματα, ποὺ μπορεῖ νὰ ἔχει μία ἐδαφικὴ ἔκτασις, δὲν σημαίνουν τίποτα ἐὰν δὲν ὑπάρξουν οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι θὰ τὰ ἀναδείξουν, θὰ τὰ ἀξιοποιήσουν, θὰ τὰ

καλλιεργήσουν, θὰ τὰ ἀνυψώσουν καὶ θὰ τὰ καταστήσουν ἄξια αἵνου, ὕμνου καὶ τιμῆς.

Ἄλλωστε οἱ ἄνθρωποι εἶναι αὐτοὶ ποὺ συγκροτοῦν καὶ τὶς συλλογικότητες, τὶς κοινότητες τῶν προσώπων, τοὺς ἄρμους καὶ τοὺς θεσμοὺς τοῦ κοινωνικῶς ὑπάρχειν. Καὶ ὅπως πολὺ χαρακτηριστικὰ εἶχε ἀναφέρει στὴν πρώτη του ἐπίσημη ὁμιλία ὡς Ἀρχιεπίσκοπος, ὁ σοφὸς Προκαθήμενος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κύριος κύριος Ἱερώνυμος, «ὅταν ὑγιαίνουν τὰ πρόσωπα, ὑγιαίνουν καὶ οἱ θεσμοί, τοὺς ὁποίους ἐκπροσωποῦν. Ὅταν ἀρρωσταίνουν τὰ πρόσωπα, ἀρρωσταίνουν καὶ νοσοῦν καὶ οἱ ἀντίστοιχοι θεσμοί».

Χαιρετίζοντας μὲ πολλὴ τιμὴ αὐτὸ τὸ σπουδαῖο Συνέδριο, τὸ ὁποῖο συνδιοργανώνουν τὸ Ἑθνικὸ Καποδιστριακὸ Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν, ἡ Περιφέρεια Στερεᾶς Ἑλλάδος καὶ ὁ Δῆμος Λαμιέων, μὲ τὴν ἐνεργὸ στήριξη πολλῶν φορέων, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἡ καθ' ἡμᾶς Ἱερὰ Μητροπόλη Φθιώτιδος, θὰ ἤθελα νὰ ἀναφερθῶ ἐπιγραμματικὰ σὲ κάποια ἐμβληματικὰ ἐκκλησιαστικὰ πρόσωπα τοῦ χώρου τῆς Ὑπᾶτης, τὰ ὁποῖα ἀνήκουν ἀκριβῶς σὲ αὐτὲς τὶς προσωπικότητες, οἱ ὁποῖες ξεχωρίζουν στὴν ἱστορία ὄχι μόνο λόγῳ τῶν χαρισμάτων τους καὶ τῶν ἀρετῶν τους, ἀλλὰ κυρίως διότι ἡγήθηκαν συλλογικῶν καὶ κοινοτικῶν δημιουργημάτων ἢ κατακτήσεων καὶ κατέλιπαν στὸν τόπο τους θεσμοὺς πνευματικῆς ἀνάπτυξης καὶ κοινοτικῆς προόδου.

Πρόσωπα τὰ ὁποῖα σφράγισαν θεσμοὺς καὶ κινήματα καὶ ἀγῶνες, σφράγισαν τὴν ἱστορία τῆς Ὑπᾶτης ἀπὸ τὸν 1ο αἰῶνα μετὰ Χριστὸν μέχρι καὶ τὴν ἵδρυση τοῦ νέου ἐλληνικοῦ Κράτους, καὶ θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε, νὰ τὸ ἐπεκτείνω μέχρι καὶ σήμερα.

Δὲν θὰ σταθῶ σὲ βιογραφικὰ στοιχεῖα αὐτῶν τῶν Ἀγίων τῆς Ὑπᾶτης, ὅπως θὰ ταίριαζε σὲ ἓνα ἀγιολογικὸ θεολογικὸ συνέδριο.

Θὰ ἀναφέρω ὅμως μόνο ἑπτὰ ξεχωριστὲς σφραγίδες σπουδαίων ἐκκλησιαστικῶν προσωπικοτήτων. Σφραγίδες ἀνεξίτηλες στὸ πέρασμα τῶν αἰώνων, σφραγίδες ἀνεξίτηλες στὸ σήμερα, σφραγίδες ὀλοζώντανες στὸ παρὸν καὶ στὸ μέλλον τῆς Ὑπᾶτης.

1η σφραγίδα: ἡ σφραγίδα τοῦ Ἁγίου Ἐνδόξου Ἀποστόλου Ἡρωδίωνος. Ἰδρυση τῆς ἐν Φθιώτιδι Ἐκκλησίας.

Ἰδρύει τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ὑπάτης. Συγκροτεῖ κοινότητα ἐκκλησιαστική. Βαπτίζει τὴν Ὑπάτη στὴν Ἁγία Κολυμβήθρα τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν καθιστᾷ κέντρο ἀποστολικὸ καὶ ἐκκλησιαστικόν. Μία πρώτη δημοκρατικὴ ἀ-ταξικὴ κοινότητα ἀγάπης, στὶς προδιαγραφές τῆς κοινοκτημοσύνης τῶν Πράξεων τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων συγκροτεῖται στὴν Ὑπάτη, ἡ ὁποία ἐξελίσσεται σὲ Ἐπισκοπὴ καὶ κατόπιν σὲ Μητρόπολη μὲ περίοπτη θέσιν στὸ Συνταγμάτιο τῶν ἐπαρχιῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου. Ὁ Ἅγιος Ἡρωδίων, πρῶτος Ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας μας, τοῦ ὁποίου τυγχάνω ὁ τελευταῖος διάδοχός του, σφραγίζει τὴν ἐπισκοπικὴ του καθέδρα μὲ τὴν σφραγίδα τοῦ μαρτυρίου του.

2η σφραγίδα: ἡ σφραγίδα τῆς ἐκκλησιαστικῆς λογισύνης.

Οἱ Μητροπολίτες Νέων Πατρῶν Βασίλειος, ποὺ ἔδρασε κατὰ τὸν Ι΄ αἰῶνα, ὁ Νέων Πατρῶν Εὐθύμιος Μαλάκης, ποὺ ἔδρασε τὸν ΙΒ΄ αἰῶνα, καὶ ὁ Νέων Πατρῶν Γερμανὸς ὁ Μελωδὸς, ποὺ ἔδρασε τὸν ΙΖ΄ αἰῶνα, μὲ τὰ γραπτὰ ἐρμηνευτικὰ συγγράμματά του ὁ πρῶτος, τὰ ὁποία κοσμοῦν τὶς περίφημες βιβλιοθήκες τῆς Πάτμου καὶ τοῦ Βατικανοῦ, μὲ τὴν ἀπαράμιλλη ρητορικὴ του δεινότητα καὶ τέχνη ὁ δεύτερος, ὥστε ὁ Νικήτας ὁ Χωνιάτης νὰ τὸν χαρακτηρίσει «μέγαν ἐν λόγοις», καὶ μὲ τὴν ἰδιαίτερη μουσικὴ του παιδείαν καὶ ποιητικὴ παραγωγή ὁ τρίτος, τοὺς καθιστοῦν ἐμβληματικὲς προσωπικότητες, ποὺ σφραγίζουν μὲ τὸ πέρασμά τους τὸ

ύψηλὸ πνευματικὸ καὶ θεολογικὸ κύρος τῆς Μητροπόλεως Νέων Πατρῶν καὶ τὴν πολιτιστικὴ αὐρὰ τῆς Ὑπάτης.

3η σφραγίδα: ἡ σφραγίδα τοῦ Ὁσίου Ἀθανασίου τοῦ Μετεωρίτου. Ἰδρυση τοῦ μετεωρίτικου μοναχισμοῦ.

Γέννημα καὶ θρέμμα τῶν Νέων Πατρῶν, δρᾷ τὸν ΙΔ΄ αἰῶνα, ἄνθρωπος ἀνήσυχος, ἀναζητητής, ταξιδευτής, ἀναζητεῖ νόημα ζωῆς κοντὰ στὸν Γρηγόριο τὸν Βυζάντιο, διδάσκαλο τοῦ Ἀγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ. Ἰδρύει καὶ ὀργανώνει τὸν κοινοβιακὸ μοναχισμὸ στὰ Ἅγια Μετέωρα, συντάσσει τὸ σχετικὸ Τυπικὸ τῆς μοναστικῆς τοῦ Πολιτείας καὶ εἰσάγει τὸν ἡσυχασμὸ στὸν Ἱερὸ Βράχο.

4η σφραγίδα: ἡ σφραγίδα τοῦ Ὁσίου Ἀγάθωνος. Ἰδρυση τοῦ ἀγαθωνίτικου μοναχισμοῦ.

Συνασκητής καὶ συμπατριώτης τοῦ Ὁσίου Ἀθανασίου, δρᾷ τὸν ΙΔ΄ αἰῶνα καὶ αὐτός, ἰδρύει καὶ ὀργανώνει τὸν κοινοβιακὸ μοναχισμὸ στὴν Ὑπάτη. Κτίζει καὶ ἐπανδρώνει καὶ συστήνει τὴν Ἱερὰ Μονὴ Κοιμήσεως Θεοτόκου, ἡ ὁποία ἔλαβε ἐξ αὐτοῦ ὡς κτίτορος, τὴν ἐπωνυμίαν Ἀγάθωνος. Τὴν καθιστᾷ κορυφαῖο θεομητορικὸ προσκύνημα τῆς Ρούμελης. Μὲ τοὺς ἀσκητικούς του καμάτους, τοὺς ἰδρῶτες του καὶ τὴν ἀσκητικὴ του βιοτὴ ὁ Ὁσιος Ἀγάθων θεμελιώνει τὸν κοινοβιακὸ καὶ ἡσυχαστικὸ μοναχισμὸ στὴν φθιωτικὴ γῆ.

5η σφραγίδα: ἡ σφραγίδα τοῦ Ἀγίου Ἱερομάρτυρος Γρηγορίου, Μητροπολίτου Νέων Πατρῶν. Στὸν αἵματοβαμμένο δρόμο πρὸς τὴν ἐθνικὴ παλιγγενεσία.

Ὁ Μητροπολίτης Νέων Πατρῶν Γρηγόριος ὁ Θηβαῖος σφραγίζει μὲ τὸ αἷμα τοῦ μαρτυρίου τὴν προεπαναστατικὴ προετοιμασία τῶν ὑποδούλων συμπατριωτῶν του, ὑπογράφει μὲ τὸ αἷμα τοῦ μαρτυρίου του καὶ ἀνοίγει τὸν δρόμο πρὸς τὴν ἐθνικὴ παλιγγενεσία. Τὸ 1711, κατὰ τὴν ἀγρυπνία τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου, σφαγιάζεται ἱερουργῶν πάνω στὴν Ἁγία Τράπεζα τοῦ Ἱεροῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ

τοῦ Ἀγίου Νικολάου. Ποτίζει μὲ τὸ αἷμα του φρικτοῦ μαρτυρίου του τὸ δέντρο τῆς ἐλευθερίας.

Ἐχει ἀποδείξει ἡ τραγικότητα τῆς ἀνθρώπινης ἱστορίας ὅτι γιὰ καμία ἐπανάσταση καὶ γιὰ κανένα μεγάλο καὶ σπουδαῖο ἀγῶνα δὲν ἀρκοῦν μονάχα οἱ ιδέες, τὰ κείμενα, οἱ σκέψεις, τὰ συναισθήματα. Χωρὶς θυσίες καὶ κυρίως χωρὶς αὐτοθυσία δὲν μπορεῖ νὰ γεννηθεῖ αὐτὸ τὸ καινούργιο, τὸ ὁποῖο κομίζει μία ἐπανάσταση καὶ μία ἀναγκαιότητα ἀλλαγῆς. Ἡ θυσία τοῦ πνευματικοῦ πατέρα τῆς ἐκκλησίας τῶν Νέων Πατρῶν δὲν ἦταν ἓνα μεμονωμένο περιστατικὸ ἢ ἓνα ἀτυχὲς συμβάν, ὅπως θὰ ἰσχυρίζονταν ἐνδεχομένως ἴσως κάποιοι τοῦ ἱστορικοῦ ἀναθεωρητισμοῦ, ἀλλὰ ἦταν ἓνας δυνατὸς κρίκος αὐτοθυσίας ἀνάμεσα στὶς θυσίες ποὺ προηγήθηκαν καὶ σὲ αὐτὲς ποὺ ἀκολούθησαν, καὶ ὅχι μόνο μέσα στὴν περιπέτεια τῆς ὀθωμανικῆς κυριαρχίας. Ὁ ἅγιος διαχρονικὸς πατριωτισμὸς τῆς Ὑπᾶτης, ἡ σκυταλοδρομία αὐτῇ τοῦ ἥρωισμοῦ, δὲν σταμάτησε ἄλλωστε στὸ 1821. Συνεχίστηκε μὲ θυσίες καὶ πόνο καὶ αἷμα καὶ σὲ ὅλες τὶς ὑπόλοιπες περιπέτειες τοῦ Γένους μὲ ἀποκορύφωμα τὸ ὀλοκαύτωμα τῆς Ὑπᾶτης κατὰ τὴν ναζιστικὴ θηριωδία.

Ἡ Ὑπάτη ἦταν καὶ εἶναι πόλη μαρτυρική. Ἀπὸ τὸν μάρτυρα πνευματικὸ τῆς γεννήτορα Ἀπόστολο Ἡρωδίωνα μέχρι τοὺς μάρτυρες τῆς ναζιστικῆς φρίκης, ἀλλὰ καὶ τοὺς κατοπινούς μάρτυρες τῶν κοινωνικῶν καὶ συλλογικῶν τῆς ἀγώνων.

6η σφραγίδα: ἡ σφραγίδα τοῦ Μεγάλου Καθηγούμενου τῆς Μονῆς Ἀγάθωνος, τοῦ Ἀρχιμ. Γερμανοῦ Δημάκου, τοῦ παπα - Ἀνυπόμονου. Ἡ σφραγίδα τῆς ἐκκλησιαστικῆς λαϊκῆς ἀντίστασης καὶ τῆς εὐχαριστιακῆς οἰκολογικῆς συνείδησης.

Ὁ θρυλικὸς Καθηγούμενος τῆς Μονῆς Ἀγάθωνος, ὁ ἐμβληματικὸς Πρόεδρος τῆς Ὑπάτης καὶ ὄχι μόνο, ὁ πνευματικὸς ἡγέτης τῆς ἐθνικῆς ἀντίστασης μακαριστὸς Ἀρχιμανδρίτης Γερμανὸς Δημάκος σὲ μία κρίσιμη καμπὴ τῆς ἱστορίας, σὲ ἓνα ὀριακὸ σταυροδρόμι δὲν ἐπιλέγει τὴν ὁδὸ τῆς οὐδετερότητας οὔτε τὴν ὁδὸ τῆς σιωπῆς μὲ πρόφαση τὴν ἐπίκληση κάποιας ἄσαρκης πνευματικότητας. Ἀκολουθεῖ τὸν σταυρικὸ καὶ δύσκολο δρόμο. Ρίχνεται ἐνσυνείδητα στὴν φωτιὰ τῆς ἱστορίας καὶ σαρκώνει στὸ πρόσωπό του τὸν πατριωτικὸ ἱερὸ Κλῆρο τῆς ἐλληνορωμέϊκης παράδοσης, τὸν πατριωτικὸ μοναχισμό, γέννημα τῆς κοινοβιακῆς δημοκρατίας τῆς ἡσυχαστικῆς παρακαταθήκης τοῦ Ὁσίου Ἀγάθωνος. Μεγάλοι ἄνδρες εἶναι μόνο αὐτοί, ποὺ δροῦν. Κανένας μεγάλος δὲν ὑπῆρξε ἄπραγος ἢ εὐθυνόφοβος. Αὐτοί, ποὺ ἀναλαμβάνουν στοὺς ὤμους τους κόστος καὶ τίμημα, αὐτοὶ εἶναι ποὺ σφραγίζουν τὴν ἱστορία. Ὅχι ὡς ἀλάνθαστοι καὶ ἀψεγάδιαστοι, ἀλλὰ ὡς συνειδητοὶ καὶ καλοπροαίρετοι μαχητὲς γιὰ ἀξίες καὶ ἰδανικά. Ὁ παπα Ἀνυπόμονος δὲν ἐπέλεξε τὴν βολικὴ φυγὴ, ἀλλὰ τὴν ἱερὴ ἀνυπομονησίαν νὰ πράξει τὸ χρέος του, ὅπως ἡ συνείδησή του τὸν καλοῦσε. Ὁ Ἀρχιμανδρίτης Γερμανὸς Δημάκος ἔχει σφραγίσει ἀνεξίτηλα τὴν δημοκρατικὴ ταυτότητα τῆς Μονῆς Ἀγάθωνος, τὴν δημοκρατικὴ ταυτότητα τῆς Ὑπάτης.

Καὶ συνάμα ἡ ἀγάπη του γιὰ τὴν κτιστὴ δημιουργία, γιὰ τὴν φύση, γιὰ τὰ ζῶα καὶ γιὰ τὸ οἰκοσύστημα, καὶ εἰδικὰ γιὰ τὸν παράδεισο τῆς Οἴτης, ὑπῆρξε μοναδική, πρωτοποριακὴ καὶ ἀπαράμιλλη, καὶ μάλιστα σὲ καιροὺς καὶ χρόνους ποὺ οἱ λέξεις οἰκολογία, πράσινο καὶ κλίμα ἦταν ἐκτὸς τῆς δημόσιας συζήτησης.

Ἄξιοι συνεχιστὲς αὐτῆς τῆς παράδοσης οἱ σπουδαῖοι διάδοχοί του: ὁ εὐαίσθητος καὶ λόγιος μακαριστὸς Ἀρχιμανδρίτης Δαμασκηνὸς Ζαχαράκης καὶ ὁ σημερινὸς ἐνάρετος κατὰ πάντα πανάξιος Καθηγούμενος, ὁ φερώνυμος τοῦ παπα Ἀνυπόμονου, ὁ Ἀρχιμανδρίτης Γερμανὸς Γιαντσίδης, γιὰ τὸν ὁποῖο καμαρώνω καὶ γεραίρω ὡς Ἐπίσκοπος, Μητροπολίτης του καὶ πνευματικὸς του πατέρας.

Δημοκρατία καὶ οἰκολογία. Δύο δυνατὲς σφραγίδες κοινωνικῆς στοχοθεσίας ἀπὸ μία κατὰ πάντα ἡσυχαστικὴ μοναστικὴ παράδοση, τὴν παράδοση τῆς Μονῆς τοῦ Ἀγάθωνος, τὴν ὁποία ὁ μέγας Καθηγούμενος Γερμανὸς Δημάκος καὶ οἱ μετὰ ἀπὸ αὐτὸν καὶ οἱ μοναχικὲς γενιὲς τοῦ μέλλοντος συνεχίζουν καὶ θὰ συνεχίσουν.

7η σφραγίδα: ἡ σφραγίδα τοῦ Ὁσίου Βησσαρίωνος τοῦ Ἀγαθωνίτου. Ἡ σφραγίδα τῆς ταπείνωσης, τῆς συγχωρητικότητας, τῆς ἐλεημοσύνης, τῆς ἀγάπης πρὸς κάθε ἄνθρωπο ἀδιακρίτως.

Αὐτὸς ὁ τόπος εὐλογήθηκε πολὺ καὶ στὰ κατοπινὰ χρόνια, στὰ πρόσφατα χρόνια. Ἡ Ὑπάτη τῶν Ἀγίων θάλπει καὶ τρέφει τὴν ἀγιότητα. Μαγνητίζει μὲ τὸν δικό της μυστικὸ τρόπο τοὺς ἁγίους τοῦ Θεοῦ. Ἐνας τέτοιος ἅγιος, ἕνας πτωχούλης τοῦ Θεοῦ, περπάτησε τὰ κατοπινὰ χρόνια σὲ αὐτὸν τὸν τόπο “εὐεργετὼν καὶ ἰώμενος”, παρηγορῶντας τοὺς θλιμμένους, στηρίζοντας τοὺς ἀπελπισμένους, σκεπάζοντας τοὺς ἁμαρτωλούς, θρέφοντας τοὺς πεινασμένους, συγχωρῶντας τοὺς βλάσφημους καὶ τοὺς ἄρνητές. Ὁ Ἅγιος Γέροντας Βησσαρίων, μὲ τὴν ἡσυχὴ παρουσία του σφράγισε μὲ τὸν πλέον ἐκκωφαντικὸ τρόπο τὴν ἱστορία καὶ διαδρομὴ αὐτοῦ τοῦ τόπου καὶ τῶν ἀνθρώπων του, ποὺ εἶναι μία πορεία ἀγιότητας μέσα στὴν δίνη τοῦ ἐφήμερου αὐτοῦ κόσμου καὶ τῶν σκοτεινῶν του σημείων.

Ὁ Ὁσιος Βησσαρίων μὲ τὴν ἰσχνὴ καὶ βραχνή του φωνούλα μίλησε τὴν πιὸ εὐλαλή καὶ δυνατὴ γλῶσσα τοῦ κόσμου. Τὴν γλῶσσα τῆς ἀγάπης, τῆς ἐπιείκειας, τῆς μακροθυμίας, τῆς καλωσύνης, τῆς ἀγαθοποιίας.

Καὶ φυσικὰ ὁ Θεὸς μὲ τὶς δωρεές Του δὲν μᾶς ἀφήνει ἀπαράκλητους καὶ παρατείνει τὸ ἔλεός Του πρὸς ὅλους μας καὶ στὸ σήμερα. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀφθαρσία τῆς ἀγάπης τοῦ Ὁσίου Βησσαρίωνα μᾶς δωρήθηκε καὶ ἡ ἀφθαρσία τοῦ ταπεινοῦ του σκηνώματος, ὅχι ὡς σημεῖο θρησκευτικοῦ ναρκισσισμοῦ ἢ νοσηρῆς θρησκευτικότητας ἢ ἐφαλτήριο θρησκευτικῆς μισαλλοδοξίας, ἀλλὰ ὡς σημεῖο παρηγοριᾶς, ξεκούρασης στὶς ἀγωνίες καὶ στοὺς ἀγῶνες μας, ὡς σημεῖο ἐλπίδας καὶ αἰσοδοξίας στὰ πολλὰ καὶ κλιμακούμενα δύσκολα, ὡς ἕνα ἱλαρὸ καὶ γλυκὸ φῶς μέσα στὰ πικρὰ σκοτάδια τῆς ψυχῆς μας.

Ὁ “Αἶνος τῆς Ὑπάτης” δὲν μπορεῖ νὰ μὴν εἶναι “Αἶνος Ἀγίων”, ὁ Αἶνος τῶν Ἀγίων της.

Ὅχι ὅμως μόνο τῶν ἐπωνύμων, τῶν ἐμβληματικῶν, τῶν γνωστῶν μέσα στὴν διαχρονία τῆς ἀρχοντικῆς ἱστορίας τῆς Ὑπάτης.

Χαιρετίζοντας αὐτὸ τὸ σπουδαῖο Συνέδριο, συγχαίρω μὲν τοὺς ἐμπνευστὲς καὶ διοργανωτές, συγχαίρω ἐπίσης τοὺς σπουδαίους εἰσηγητές, μὰ πάνω ἀπὸ ὅλα ὅμως συγχαίρω, χαιρετίζω καὶ εὐλογῶ τοὺς σημερινούς ἁγίους τῆς Ὑπάτης, αὐτοὺς τοὺς ἀνώνυμους στρατιῶτες τῆς προόδου καὶ ἀνάπτυξης αὐτοῦ τοῦ τόπου, τοὺς ἀνθρώπους τοῦ μόχθου, τοῦ κόπου, τῆς βιοπάλης, τῶν πνευματικῶν καὶ κοινωνικῶν ἀγώνων, τοὺς εὐσυνείδητους πολίτες αὐτῆς τῆς Καστροπολιτείας, τὰ σημερινὰ δηλαδὴ παιδιὰ τοῦ Ἁγίου Ἡρωδίωνα καὶ τοῦ Ὁσίου Βησσαρίωνα, μὲ τὶς

πρεσβεΐες τῶν ὁποίων καὶ πάνω στὴν δική τους περπατησιὰ ὀφείλουμε ὅλοι νὰ βαδίσουμε, γιὰ νὰ φανοῦμε ἀντάξιοι τῆς ἱστορίας καὶ τῆς κληρονομιάς μας».

Χαιρετισμό στο Συνέδριο σύμφωνα με το πρόγραμμα ἀπηύθυναν: ὁ Υπουργός των Οικονομικῶν, κ. Χρήστος Σταϊκούρας, ὁ Υφυπουργός παρά τῷ Πρωθυπουργῷ καὶ Κυβερνητικός Εκπρόσωπος κ. Ἰωάννη Οικονόμου, ὁ Βουλευτής Φθιώτιδος κ. Γεώργιος Κοτρωνιάς, ὁ Βουλευτής Φθιώτιδος κ. Θεμιστοκλῆς Χειμάρης, ὁ Βουλευτής Φθιώτιδος τοῦ ΣΥ.ΡΙΖ.Α κ. Ἰωάννης Σαρακιώτης, ὁ Περιφερειάρχης Στερεάς Ελλάδας, κ. Φάνης Σπανός, ὁ Δήμαρχος Λαμιέων, κ. Εὐθύμιος Καραΐσκος, καθώς καὶ ὁ Πρύτανης τοῦ Ε.Κ.Π.Α, Καθηγητής κ. Μελέτιος - Αθανάσιος Δημόπουλος.

Φωτογραφίες: Δημήτριος Ανάγνου